

Знам да се и у овим потезима може тражити политички рачун, али је за мене пресудно то што Меркелова отворено говори о проблемима и тражи лек за њих

Досадили су нам, или бар мени, ови модерни и домаћи и страни политичари, које интересује само сопствени политички рејтинг и који говоре само оно што би, по мишљењу њихових вештих рекламних магова, требало рећи. Ретко нам се пружа задовољство да наиђемо на храбар и неконвенционалан политички потез или политичку изјаву која иде уз длаку.

Ангела Меркел је то учинила два пута током ове године. Прво се озбиљно бори за ваљан приступ лечењу конституционалне слабости Европске уније у финансијској сфери. Наиме, у ЕУ не постоји механизам који би спречио неку чланицу (на пример, Грчку) да доведе себе до банкрота неразумном политиком, а да онда рачун пребаци на остале. Меркелова није, засада, постигла жељени резултат, а стога што је Немачка већ дала новац за спасавање Грчке и осталих, па је тиме изгубила најважнији адут у ценкању са европским опонентима. Ипак, чека се децембарска рунда.

Други озбиљан потез је изјава Меркелове да је мултикултурализам у Немачкој „дефинитивно пропао”. То је храбра изјава, будући да је практично цела западноевропска политика према имиграцији била заснована на идеји мултикултурализма, тј. суживота у разликама, како би се рекло.

Немачка идеја о мултикултурализму свакако је подразумевала бар делимичну интеграцију, бар делимично прихватање Немачке и њених вредности од стране имиграната. Већих тешкоћа није било са европским имигрантима, али се показало да су многи муслимански, углавном турски, несклони макар минимуму интеграције, тј. да остају затворена етничка група која живи поред Немаца одвојена цивилизацијским зидом. Мултикултурни концепт даје допринос сегрегацији јер наводи имигранте на помисао да не морају да се интегришу, да науче језик већине и прихвате обичаје нове домовине.

Проблеми су за домаћине различити – од ситног криминала и ослонца имиграната на социјалне фондове, преко угрожености уобичајеног начина живота до страха од виталне популације насупрот немачкој депопулацији. Једноставно, како ови имигранти слабо прихватају немачки начин живота, тако и њих Немци све теже прихватају. Јаз се продубљује, а о „срећном животу једних поред других”, како рече Меркелова, нема ни помена.

О проблемима међусобних односа домаћина и имиграната у целој Европи није се смело отворено говорити, пошто је тзв. политичка коректност захтевала да се и даље причају „мултикулти” бајке. Није се чак смело рећи да је раширеност криминала знатно већа међу имигрантима, што је неспорна чињеница; одмах би пала оптужба за расизам. Терен је тако препуштен крајњим десничарима, са којима су правоверни лако излазили на крај, али и реално постојеће проблеме гурали под тепих.

Меркелова је додала да је „ислам део Немачке” и да су имигранти и даље „добродошли”, али и да „морају да науче језик и прихвате културне норме земље”. Овај захтев заиста делује разумно и у складу је не само са европским мерилима за националне државе, већ и америчким, где се грађанин САД постаје прихватањем енглеског језика, заставе и основних демократских и либералних вредности.

Меркеловој је тешко оспорити умереност, односно приписати расизам или антилиберализам, како се обично чинило са другима. Ипак, немачка левичарска опозиција је жестоко реаговала, а Британци су, као и увек када им нешто смета код Немаца, одмах поменули Други светски рат.

Знам да се и у овим потезима може тражити политички рачун, али је за мене пресудно то што Меркелова отворено говори о проблемима и тражи лек за њих, а насупрот свима и увреженом мишљењу, за разлику од угодне позиције атрактивних причалица-опсенара који мало шта озбиљно учине. Наравно, остаје најважније и најтеже питање: може ли се нешто паметно учинити како би се убрзала интеграција. Било како било, Меркелова је, без сумње, озбиљан политичар.

(Политика)

